

MOSOLY

A fény beleömlik az éjszakába,
egy-egy csöppje az ágra akad,
megpördül és ólmosan hullva
a vonzó, zöldszemű földbe szakad.
Az égdarab levált a fentről,
s egy pad mellé lepotyogott.
Reggelre olvadt gömbbe gyűlve
hagy majd a földön egy vizbogot.
Páráll a széna illata,
és jóestét mond a napnak,
azt reméltem, hogy most az egyszer
a denevérek elmaradnak.
Bársonypapucsban járnak a neszek.
a Hold kibont egy monológot,
és elfelejtem reggelig,
hogy valami tőlem meglógott.
Káposzták recsegnek szépen,
én is elmondom esti imám:
„Te édes, ki nem vagy, kérlek szépen,
– egyedül vagyok – vigyázz reám!”

BOCSÁNATKÉRÉS

A muzsika lomha
lebegéssel jön felém.
Mintha belőled indult volna,
ezüst fuvolák gyűlnek halomba.

A kávéillat úgy pördül, mint a gong,
s egy ablaknál,
mit csak betörni sikerült,
kinyitni soha,
csendet kér a szívem,
és ő maga zajong.

MENETKÖZBEN

Apró rezgéseket kell felfogni
– mik az utcán bőrömön pezsegnek,
villamos szikraként fejbeütögetnek –
ezer sugárzását embereknek.

Hajamon érezni egy sóhajt,
szememben félni egy villanást,
tenyeremben hideg megfagyást,
arcomon leperegni furcsa szókat.

Átszaladnak rajtam hideg borzongások,
fejem felett nedves puha ég,
hozzám szállnak rejtett csillanások,
mint a tűnő szappanbuborék.

CSÓK A PARKBAN VAGY ESŐBEN

Mindegy az, hogy
a forró este
vagy sima eső
hull a hajunkba,
hogyan az apró zizegés
el akar altatni lábbon állva
mint a nádat
(az ő összeboruló fejük is
örökös nemalvást int egymásnak),
vagy reflektorfény rohan át rajtunk,
mint aki már nézni is unja,
és mindegy, hogy mi kerget össze:
a higanyég súlya
vagy a sötétség magánya,
és mindegy, hogy mi szorít össze:
a víz ütése,
vagy kavics-vicsorgás,
és mindegy, hogy mi üt közénk:
egy idegen emberi baj,
vagy kifeszített villám.

Amíg csókolsz,
nincs semmi baj.

VÁRÁS ALKONYBAN

Átszellemült arcú levelek
mosolyként halvánnyá hültek,
s mikor kezembe vettem őket,
izzó-fehér pergéssel megültek.

Körülfogták a bokám
és sugdolóztak az útja mentén,
fészkelődtek, s a hajam
rozsdás szívükkel összekenték.

Számra zúzott szavak zuhantak,
és beleharaptam az esti füstbe.
Bogyó csettintett a bokron,
s félve nyúlt felém egy tüske.

Faillatú este szállott
sok omló, párás fénygömb alatt,
a kígyók gyönyörű fogsoruk vitték,
s a bőröm suhogva szétszakadt.

CSUPA VERS

A kerék finom sárlegyezőket rajzolt,
a sínek kórusban énekeltek,
és szikrázó tócsák örülték, hogy nagyok.
A nap beásta magát a hegybe,
és szépen surrogta a nedvek,
pedig nem is tudták, hogy ott vagyok.

EBÉD UTÁNI ÜVÖLTÉS

Valahol háborúznak,
ez nyomja a mellem,
kintről nehéz alkony
és húspotyoló kongat,
szeretnék nagyon lenni
úgy általában,
és jónak érezném magam,
mert most dolgozom
élvezettel, igazán,
és éveimnek megfelelően
egy barna srácot szeretek.
Csakhogy
valahol háborúznak,
és ez nyomja mellem.

Elment szomszédolni a hangom
mint a harangszó,
ez most csak úgy jutott eszembe,
mint a szvetternek
a kötőtű, akit még
szálkorában ölelt.

Jégszekrényt evett a konyhagőz,
és a szemét szeme fellángolt,
mohó butaságában
műanyag szeretne lenni,
de a technika még nem
tart ott,
különben is

előbb a hajamból
fésűt,
a fejből
nyugalmat

csinálna.

Nem tudom,
mi a véleményed,
ha recseg
a porcukor.

Furcsa ugye, hogy
Tintoretto –

az ő foga harapott.

Tele vagyunk nevekkal,
ő mindig rosszul esett,
és most vágyom utána,
borzalmas, amikor őszinte a kezem,
sajnos,
integetni nehezebbre esik,
de majd megszokja,
persze, te most
valahány szemed
kinéz, úgy röhögysz,
rázkódnak rajtad az izmok,
borzalmas, hogy ő nincs itt.

Csak ilyen szaggatott
üvöltésre telik,
elpárologott a szelidségem.
Duhaj krémestészta,
fanyar a lelke,
senki se tudja.

Jók a
ritmusok,
dübögnek
a kertben
meg a padláson.

Nem a te arcod már,

pofátlanul sétálnak a borok,
a padlásablakra csimpaszkodik
a szél,
halvány piskóták
félnek a kávé mellett.

AUGUSZTUS

Az augusztus
csurranó zamatos,
a meleg tavakban
halak dagadnak.
És augusztusban lesznek méltóságteljesek
a zöldfülű tölgyek.
Ahogy mindjüket magammal vonszolom,
fent a megzavart csillagok prüszkölnek.

FILMSZALAG

Nincs az az őszinteség,
mely a filmszalagig felér,
mert ő megvallja mielőtt kép lenne,
hogy fehér a fekete, és
fekete a fehér.

ZENE

Sötét, meleg szobában
forog a gépen a lemez.
Árnyéka a falon
mint víztükör úgy fodrozódik,
ha puha lapát evez,
Porszemen kihull néhány sugár,
s fényes kör vonaglik benne,
játszik a homállyal a fény,
mintha
a halálával feleselne.

DAL

Úgy meglepett, hogy ilyen időben valaki dalol,
hogy mázsa vízben sem unatkozik a hangja.
Kerítésmögötti arca ismeretlen, s lehet fáj neki,
hogy elengedte dalát, lehet,
ez az ének volt egyetlen kalandja.

FÉLELMEK

Csak sírnak, rínak
mint a tülök,
ha közeledni látnak.
Attól félnek,
hogy melléjük ülök.

NÖVEKVÉS

Kibújt a földből,
hogy az orrára koppintson az eső,
tenyerét nyújtotta,
hogy valamit rádobjon egy madár.
Most bátortalanul,
hogy egy sóhajjal
szakíthassa fel kelyhét,
a Májusra vár.

BÁNAT

Egy csorda felhő tapicskol,
és füstöt legel.
Elindulnak belém, aludni,
még ostor se kell.

ÖRÖM

Az érzéseket nem pénztárnál váltják ki,
s frissen születve, nyers hússal jönnek.
Mégis kezdettől fogva már szelídebb
bőre van minden másnál az örömnél.

Az a legfurcsább, hogy könnyem potyog,
s én mégis örömről kotyogok.
Biztosan, mert ritkán szokott velem lenni,
azért tudom ennyire szeretni.

FORRÓSÁG

Azt én is tudom, hogy nem ehető a patkó,
s forrónak kell lenni ahhoz,
hogy megváltson bármit is az ember.
De a forróság jöhet attól is,
hogy valakit folyton főznek,
és attól is,
hogy saját lángjában térdel.

FULLÁNK

Ég a bogáncs,
szúr a láng,
nedve lüktet.
Lehajolnak
a kémények
egy kis ropogásért.
Dobálják maguk
a kapuk,
dühében
sír az ablak:

Elromlott a Nap.
A mai fények elmaradnak.

KÖSZÖNTŐ

Tejberizs és konyak az égen,
fagyott szárnyakkal repül a párna,
felhőbe szállnak a pihék,
egy kémény pufogva kiabálna.

Most folyton melegítem a szobát
s tünődöm: eloltsam-e a villanyt?
A függöny tornászik az ablakon.
Úgy látszik, az éjjel elillant.

Kint csörög a kanna és csurran a tej,
a porszemek meghívót kaptak a Naphoz.
Legelőszőr is: ma nincs tanítás,
valaki új ingben harangoz.

Nem mondom éppen, hogy ünnep
mert felszáll, tűnik a pára,
de összegyűlt éveim mindje
forró reggelt öntött magára.

Nehéz szivacsként vizet mér a felhő,
és mikor leszáll, mindent kihallgat.
Meggördül és csattan felettünk egy tányér,
aztán megkérdi: mi a lelki alkat?

A falat sárgászöld háncsból bogozták,
az ablak passzírozott jégkocka özvegye.
Télen megszedi magát fehér sárral,
s mikor karját tárja, olvad a kegye.

Tudjuk, hogy egymás számára mit érünk.
Egyszer én esem, máskor ők szakadnak.
Szeretném azt hinni, hogy nem értük élek,
s nehéz önérzettel hódolok magamnak.

TEJ

A tej nem hó és nem pehely,
nem szappanhab s nem fehér festék,
csak hagyomány abból a korból,
mikor még kopasz voltam, s kedvemet keresték.

IRODALMI SZEÁNSZ

Mar a tömény cigarettafüst,
s már elporladtak alattunk a székek,
csontvázak vagyunk, szárazak, kékek,
s jó volna egy pohár kisüsti.

Kint közben elzúgott több vihar, dörgött mint fegyver,
bent csak a legyek alkottak egy rakást,
a tisztítóúzre vár mindenki meredten.
De még kételkedik Tamás.

CSENDES VERS

A biztosítékból kiolvad a drót,
elpárologsz belőlem önzetlenül,
a csend tele lesz velem.

Antenna szorongatja a házat,
s a rábízott, féltett dalokat
kézbesíti a postahivatal.

MUSZÁJ

A víz is kibeszéli magából a zúgást,
pont én ne szólnék, ha rám csorog az este?
Metronomként kopog magányom,
s ujjong, mint egy kölyök, ki a felnőttek titkát megleste.

SZERETLEK

...mint örültek a rögeszmét,
mint düh a szavakat,
mint árnyék a sarkot.
És ez a vadság
felivódik úgy,
hogy téged eltöröl,
s aztán saját képére alkot.

Részeg ólom a vérem,
bársonyos kő az agyam,
s ujjongó bánatomban
azt kérem,
hogyan lehessenek
faragott kőpárkány,
akinek felfut a szeme,
mozdulat,
akivel csak pihen a keze,
fény,
akiben létem kereste,
máglya,
akinek elég a teste.

CSEVEGÉS

Csinos pogány istenek
kopogtattak az ablakon:
„Gyere, mielőtt bevezetik
a harangszót.”
Őket csak szeretni lehet:
hajukban zöld drágakő-sorok,
nyilazni tudnak, s szemüktől
tanulnak félni okosok.
Jóban vagyunk. A múltkor is
az egyikkel bratyiztam épp,
de felszállt egy nő a trolibuszra,
s szerinte egy isten
nem szobatiszta.
Emez megsértődött. Joggal.
Nem hívhatom vissza horoggal,
mert úgy ment el, haraggal.
S a piskótát direkt utálja,
tehát: nem ordíthatok utána.
De egyszer kibékítem, ha látom.
Egyszer találkozunk az állomáson.

HINNÉK BENNED

Hinnék Istenben, de nincs hitem,
hinnék apámban, de nincs kiben,
hinnék pokolban, de félek,
hinnék benned, ha nem ismernélek.

EGYEDÜL

Szeretnék nem csak nyögni a versben
(mondván: a papír mindent kibír),
örülnék, ha leírhatnám a jókedvem,
a szünetekbeli bolond, vad ricsajt,
s nem csak a magányt, mely tekeregni hajt.

Jó volna, ha valaki rám várna
(Anyám majd este jön haza),
s nem csak a mosatlan edény ásítása,
s az óraketyegés hallatszana . . .
Csak keringek, mint ki helyet nem lel,
ilyenkor nem tudom mit tesz: „figyelemmel”,
vadul, idegenül és ostobán
ül a nyugalom a szobán.

Egyszer darabokra töröm én a csendet,
egyszer meghallgatom: a csengő hogy visít,
Vagy szónokolok, vagy réztányért verek,
úrrá teszem magam egy kicsit!

ÁLDOZAT

Guttman Mihálynak

Nem zene, hanem zenék
állnak az emberben fejest,
nem hang, hanem hangok
zubognak, hogy tántorog a test.

Körülfon, úgy uralkodik
a vonalrendszer metszett sávja,
s a hangvilág álnok céltudattal
úgy öl, hogy magát kitárja.

Minden mű győzelemmel indul,
mégis meglepően fáj a vége.
Nyugalmat kér az ember magának,
mégis elindul a hang elébe.

ZENE MINDENÜTT

A mennydörgés olyan mint a dob,
a fa mint egy puha hárfa,
réztányér a villámcsikázás,
s csörgő kövek ülnek a sárban.
A folyózúgás a nagybögőé,
komoly cselló az erdő hangja,
fuvolán sikkant a szellő,
s halkan kongat a virág harangja.
Hegyek kórusa zord fohászt küld,
erdő-szopránok fénye cáfol,
s az este önmagának mormol:
„Nem vártam ennyit a világtól.”

SZENTGYÖRGYÖN

Ülök a fán. Az ég alatt.
Beszélgetnek a levelek.
Lent két papucs heverész
s várja, hogy beleesek.

Szemben bozontos hegyek
folyónak állnak sorfalat,
és félénk fenyőkoronák
gyökere remeg föld alatt.

Nyújtózkodnak a legelők,
ezer bokor görnyed a földre,
s az ághegy most fedezi fel,
milyen selymes a felhő bőre.

KISBÁNYA

Vizes kavics rikácsol az úton,
Fenyők állnak sort Hold-kifliért.
De eltűnt a Hold, amikor végül
Egyik fenyő éppen odaért.

Cuppog a sár, sikongat a szél,
Fenyőtű zörög az ág alatt,
Egy felhő puhán, de szorgosan,
Fent a rögös égre ráragadt.

Hideg-sötétzölden vár a táj,
És a csendben minden oly komoly.
Szemben, egy hegy tetejéről száll,
Párásan libeg egy ködgomoly.

NEM JÖTTÉL

A fűzfák fölött kenyérré sül a Nap
S kínpadra vonva sikít a forró sínpár,
Békaként gördülnek a kövek,
S úgy állok, mint egy frissen kibontott sírnál.

Minden mozdulat önző és hamis,
Egy eltévedt mozdulat vagyok magam is,
Szürkébb lettem már mint a salak:
Nem jöttél. És én vártalak.

IGAZSÁGTALAN VERS

Hol a szerelem, ha csók közben is
hideg, friss az agyad,
ha tudod, mi történik körülötted?

Megmásztam érted a hegyeket,
elsimítottam szürke orkánt,
de a te éber szerelmed
megakad az ember torkán.
Furcsa, hogy te félsz, és nem én,
te félted a jövő nyugalmát,
és ha csókolsz, úgy szeretsz,
mint a vándor a vadalmát.

MESE

Kis, időleges patakok
– esőzés után – ragyogtak,
és mint a hosszan utazók
éhes éneket morogtak.

Megkérdeztek egy öles fát,
hogyan a karcsú vizekről van tudomása?
Rábólintott egy faág,
s rögtön felment a vérnyomása.

Lábfürdőzött egy gyökér,
s mikor gondolta, hogy megjön a posta,
feltúrta a füveket,
s magát egy fényes kővel mosta.

BETÖRÉS

Gőzölögnek a tisztások,
mint teheneken és nadrágokon a foltok,
tisztá mámor száll
a ringatózó koronákhoz.
De valahol lappangó fűrész visít,
s gyanútlan mélységeket tapogatnak az ásók.
Másformájú testté oszlik s forr össze a hegy,
az erdők hálóján gép futkos, mint a pók.
Fehér szalagok szorongatják a tájat,
s a felkorbácsolt föld nehéz göröngye csorog.

NE FÉLJ!

Ne félj, én ki nem adlak
akkor sem, hogyha haragszom,
hisz arra les mindenki, hogy téged
az én fogammal harapasson.

ÚTON

Elpirulnak a száncák,
a levelek mögé rejteznek,
gyorsbeszédű esők szapulják
a hagymák csípős, durva szárát.

A köd a völgy szélén lecsorog.
A patak kőgyarakkal
marja fel a part bokáját,
csüngnek csepegő gyökerek.

Egy-egy füstsál nyúlkál a fák közt,
csontos kövek bökődik a földet,
szívós ösvények rángatnak magukkal
s lépés nyomán szikrázik a tócsa.

SZÉGYEN

Szárazon pattanó tojánhéjakra lépünk,
Harmatos pocsolyában most tisztul ki a képünk.
Lenyul az emelődaru, nyakon szorít.
Nádszálon szürcsölgetjük az éjjel hangjait.
Vonatok közt csatangol a város.
Néhány csípős sín pár a lábára ragad.
Rám konyul az este mint jégvert kalászos.
S valamiért nagyon szégyellem magam.

KUKAC

A mogyoróban élt
és jó kövérré hízott,
amíg össze nem tört a háza.
Most bosszúból
lágý vonaglásaival
az undort fellármázza.

CSEND

Nem hittem, hogy a virágok csendben nőnek,
hogy semmi sem ujjong,
s az is csendes,
ha a levél a fára suhan.
a gyökér magát göndör mélységbe ássa,
nem hittem, hogy ilyen halkán megy végbe
a halál elárultatása.

ESTE

Jó volna, ha elaltatnál engem,
s elmondanám, mit csak Istennek szoktam.
Egy kicsit elszomorítnálak,
ha megtudnád, hogy van már egy halottam.

Néznéd, ahogy elalszom,
s hogy közben nem mosolygok,
hallgatnád, hogy a blúzomon
halkan nőnek a bolyhok.

Simogatnád a hajam,
kezed merítnéd bele,
és sötétlő rajzomra
egy kis hűvösség ömlene.

Kinyiffant nyelvvel lóg a köd,
kint egy ág dühvel imbolyog,
s kupacba gyűl a finom hallgatás,
mint a ruhán a lelkes, lágy molyok.

HANGSZÓRÓ

A hangszóró csak bánatába
üvölt, azért, hogy
nincsen szája.

FUVOLA

Van olyan hangszer,
amelyhez kicsit
hozzáérnek és
rögtön visít.

HELYZETJELENTÉS

Fejemben halkan peregnek,
és néha csengetnek meg szólnak,
az úttest csupa intelem,
egy rendőr gondolkozott rólam,

míg lefűtült. A párna megdagadt
s várja, boruljak végre hozzá,
ha növekednek a mohák
zászlónyi lófarkam alatt.

FELMENTÉS

Dülöngél a fűszál,
szortyog a patak,
hogy téged már nincs mitől
tisztára mossalak.

SZERELEM

Én vagyok teljes mindened,
s én járom önnön útjaim hosszát.
S bár dühvel törődöm veled,
mindig is visszatérek hozzád.
Te vagy a távolból a cél,
ágakban, szirmokban a rajz,
utolsó pihenő magam felé,
mester, ki élve befalaz.

FELHŐ

Vándorolnak a felhők vastagon,
az életemet lassan körbefolyják.
Én felhő szeretnék lenni,
hogy téged is felhörpintselek,
míg az eget a csillagokat szopják.

Mintha túpárna lenne a kékség,
úgy fúródnak bele a tornyok.
Felhő szeretnék köröttük lenni!
de akaratlanságomban nyomorgok.

Felhő szeretnék lenni!
Úgy sosem fájna,
hogy dús gomolygásom
beleolvad a nyájba.

Felhő szeretnék lenni!
hogy érezek földillatot
és gépeket ahogy szemberepülnek a Nappal.

S hogy amikor az égre felnézek,
beszélhessek végre magammal.

ÁLLANDÓSÁG

Árvíz leszek és mindent elmosok!
tűz leszek és mindent feleszek!
szél leszek!
földrengés!
gyakori szólam!

Ha borzalommal is,
de tudjál rólam!

EGYEDÜL

A zene
meg az ő keze
meg a lámpa

gömbölyű hangok
fürödnek a lángban
a csend vonaglik
mint egy langyos állat
s az egemre
ráfolyik a hold.

ÉVSZAKOK

Télen ingerel a fázó fehérség
s a jég alatt parázsló patak.
A fák szíjas karma
remegő égre tapad.

A tavasz földet zabál nagy falatokban,
s míg élőknek duzzad a teste,
szorítják egymást a kövek,
s a házak közt a csend vigyorogva robban.

Viharokat pofoz szét a nyár,
és virágtól repedezik a váza,
a bőrön hámlik a vakolat,
a fa zöld rongyait rázza.

S a lágyrafestett, érzékeny ősz nem látja,
hogy valóban süllyed sok drága sírhalom.

Így lesz a négy közül a kedvenc
évszakom a forradalom.

FÜGGŐLEGES HANGULAT

Álmos nagyon a torony,
lelőgnak róla a hangok,
ahogy
nagyokat lódul az éj,
s megrezzennek benne a harangok.

VERS

Itt van
az ujjamon, a fogamon,
mint tüdőbajos nyelvén a vér,
és nem tud fölszakadni.
Még nem könyörülhetek magamon.

MILYEN JÓ

A bánat – mint a harci kocsi –
ha fölrobban, a testet is magába rontja.
Milyen jó, hogy béke van
s én hiábavalóan kiabálok,
mint egy kofa az utolsó hallal.

MEGVÁLTÁS

A kő rúg most már énbelém,
a fű tapos le engem,
az ág szakít le, s a szelet
nekem kell emelnem.
Engem nyit ki az ablak is,
engem csap be az ajtó,
a szótár is bennem keres,
a tűznek én vagyok veres,
s legyezőnek légyhajtó.
Engem olvas a könyvem is,
a hús énbelém harap,
én csipkedem a bolhákat,
s hozzám jön fényért a nap.

Mert nem vagyok már önmagam:
a Földön szétosztódtam,
és megszenvedem súlyosan,
hogyan valamikor: voltam.